

“मीठे बच्चे- आफ्नो स्वभाव बाबा समान सरल (इजी) बनाऊ, तिमीमा कुनै घमण्ड हुनु हुँदैन,
ज्ञानयुक्त बुद्धि होस्, अभिमान नहोस्।”

प्रश्न:- सेवा गर्दा कति बच्चाहरू बेबीभन्दा बेबी छन् कसरी ?

उत्तर:- कति बच्चाहरू सेवा गरिरहन्छन्, अरूलाई ज्ञान सुनाउँदै रहन्छन् तर बाबालाई याद गर्दैनन्। भन्छन् बाबा याद भुल्छौं। त्यसैले बाबाले उनलाई बच्चाभन्दा पनि बच्चा भन्नुहुन्छ किनकि बच्चाहरूले कहिल्यै पनि बाबालाई भुल्दैनन्, तिमीलाई जो बाबाले राजकुमार-राजकुमारी (प्रिन्स-प्रिन्सेज) बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई तिमीले किन भुल्छौ ? यदि भुल्यौ भने वर्सा कसरी मिल्छ। तिमीले हातद्वारा काम गर्दा पनि बाबालाई याद गर्नुपर्छ।

ओम् शान्ति। पढाइको लक्ष्य-उद्देश्य त बच्चाहरूको सामुन्ने छ। बच्चाहरू यो पनि जान्दछन्- अहिले बाबा साधारण तनमा हुनुहुन्छ, त्यो पनि वृद्ध तन छ। त्यहाँ त वृद्ध भएर पनि खुशी रहन्छ- हामी बच्चा बन्छौं। यिनले पनि जान्दछन्, यिनलाई यो खुशी छ- म यो बन्नेवाला हुँ। बच्चा जस्तो चलन हुन जान्छ। बच्चाहरू जस्तै सरल रहन्छन्। घमण्ड आदि केही पनि हुँदैन। ज्ञानको बुद्धि छ। जसरी यिनको छ त्यस्तै तिमी बच्चाहरूको हुनुपर्छ। बाबा हामीलाई पढाउन आउनुभएको छ, हामी यो बन्छौं। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई यो खुशी भित्र हुनुपर्छ- हामी यो शरीर छोडेर गएर यो बन्छौं। राजयोग सिकिरहेका छौं। साना बच्चाहरू अथवा ठूला, सबैले शरीर त छोड्छन्। सबैको लागि पढाइ एउटै हो। यिनी पनि भन्छन् म राजयोग सिक्छु। फेरि म गएर राजकुमार (प्रिन्स) बन्छु। तिमी पनि भन्छौ- हामी राजकुमार-राजकुमारी बन्छौं। तिमीले पढिरहेका छौ राजकुमार-राजकुमारी बन्नको लागि। अन्त मती सो गति हुन्छ। बुद्धिमा यो निश्चय छ यो- हामी बेगरबाट राजकुमार बन्नेवाला हौं। यो भिखारी दुनियाँ नै खतम हुनु छ। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी रहनुपर्छ। बाबा बच्चाहरूलाई पनि आफू समान बनाउनु हुन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मलाई त राजकुमार-राजकुमारी बन्नु छैन। यी बाबा त भन्छन् मलाई त बन्नु छ। हामीले पढिरहेको छौं यो बन्नको लागि। राजयोग हो नि। बच्चाहरू पनि भन्छन् हामी राजकुमार-राजकुमारी बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- बिलकुल ठीक हो। तिम्रो मुखमा गुलाब। यो परीक्षा हो नै राजकुमार-राजकुमारी बन्ने। ज्ञान त बडो सहज छ। बाबालाई याद गर्नु छ र भविष्य वर्सालाई याद गर्नु छ। यस याद गर्नमा नै मेहनत छ। यस यादमा रह्यौ भने फेरि अन्त मती सो गति हुनेछ। संन्यासीहरू उदाहरण दिन्छन्, कसैले भन्यो भैंसी हुँ तब साँच्चै नै सम्भिन थाल्यो। त्यो हो सबै फाल्नु कुरा। यहाँ त धर्म (रिलीजन)को कुरा छ। त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ ज्ञान त बडो सहज छ, तर यादमा मेहनत छ। बाबा प्रायः भन्नुहुन्छ- तिमी त बच्चा (बेबी) हो। तब बच्चाहरूबाट गुनासो आउँछ, के हामी बच्चा (बेबी) हौं ? बाबा भन्नुहुन्छ- हो, बच्चा हो। हुन त ज्ञान धेरै राम्रो छ, प्रदर्शनीमा सेवा धेरै राम्रो गर्छौं, रात-दिन सेवामा लाग्छौ फेरि पनि बच्चा भन्दछु। बाबा भन्नुहुन्छ- यी (ब्रह्मा) पनि बेबी हुन्। यी बाबा भन्छन्- तिमीहरू त मभन्दा पनि ठूला हो, मलाई त धेरै जिम्मेवारी (मामला) छ। जिनके माथे मामला ... सबै ख्याल रहन्छ। कति समाचार बाबाको पासमा आउँछ त्यसैले फेरि बिहान बसेर याद गर्ने कोसिस गर्छु। वर्सा त उहाँबाट नै मिल्छ। त्यसैले बाबालाई याद गर्नु छ। सबै बच्चाहरूलाई सधैं सम्झाउँछु- प्यारा बच्चाहरू, तिमी यादको यात्रामा धेरै कमजोर छौ। ज्ञानमा त बरु ठीक छौ तर हरेकले आफ्नो दिलमा सोध- म बाबाको यादमा कति रहन्छु ? ठीक छ, दिनमा धेरै काम आदिमा व्यस्त रहन्छौ। हुन त, काम गर्दै पनि यादमा रहन सक्छौ। भनाइ पनि छ- हथ कार डे दिल यार डे ... (हातद्वारा काम गर्दै,

२०७२ जेष्ठ १२ मंगलबार २६-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बुद्धि वहाँ लागिहोस्। जसरी भक्तिमार्गमा पनि पूजा त गर्छौं, तर बुद्धि अरू-अरू तिर धन्दा आदिमा जान्छ अथवा कोही स्त्रीका पति बेलायतमा छन् भने उनको बुद्धि त्यहाँ जान्छ, जोसँग धेरै सम्बन्ध छ। हुन त सेवा राम्रो गर्छन् फेरि पनि बाबा बच्चा बुद्धि भन्नु हुन्छ। धेरै बच्चाहरूले लेख्छन्— हामी बाबाको याद भुल्छौं। अरे, बाबालाई त बच्चाले पनि भुल्दैनन् भने तिमी त बेबीभन्दा पनि बेबी हो। जो बाबाबाट तिमी राजकुमार-राजकुमारी बन्छौ, उहाँ तिम्रो बाबा-टीचर-गुरु हुनुहुन्छ, तिमीले उहाँलाई भुल्छौ !

जो बच्चाहरूले आफ्नो पूरा-पूरा चार्ट (पोतामेल) बाबालाई पठाउँछन् बाबा उनलाई नै आफ्नो राय दिनु हुन्छ। बच्चाहरूले बताउनुपर्छ— मैले बाबालाई कसरी याद गर्छु ? कहिले याद गर्छु ? फेरि बाबा राय दिनु हुन्छ। बाबा सम्झनुहुन्छ— यसको यो सर्भिस छ, यस अनुसार उसलाई कति फुर्सद रहन सक्छ। सरकार (गभर्मेन्ट) को नोकरी गर्नेहरूलाई फुर्सद धेरै रहन्छ। काम केही हलुका हुन्छ, बाबालाई याद गर्दै गर। घुम्दा-फिर्दा पनि बाबाको याद रहोस्। बाबा समय पनि दिनु हुन्छ। ठीक छ, रातमा ९ बजे सुत फेरि २-३ बजेर उठेर याद गर। यहाँ आएर बस। तर यो पनि बस्ने बानी बाबाले बसाल्नु हुन्न, याद त हिँड्दा-डुल्दा पनि गर्न सक्छौ। यहाँ त बच्चाहरूलाई धेरै फुर्सद छ। पहिले तिमी एकान्तमा पहाडमा गएर बस्थ्यौ। बाबालाई याद त अवश्य गर्नु छ। नत्र विकर्म विनाश कसरी हुन्छ ? बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ भने मानौं बच्चाभन्दा पनि बच्चा भयौ नि। सारा आधार यादमा छ। पतित-पावन बाबालाई याद गर्ने मेहनत छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। यो पनि जान्दछौ— यहाँ आएर बुझ्छन् पनि उनैले जो कल्प पहिले आएका थिए। बच्चाहरूलाई निर्देशन (डाइरेक्सन) मिलिरहन्छ। कोसिस यही गर्नु छ— हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बनौं। बाबाको याद सिवाय अरू कुनै उपाय छैन। बाबालाई बताउन सक्छौ, बाबा हाम्रो यो धन्दा हुनाले अथवा यो कार्य हुनाले हामी याद गर्न सक्दैनौं। बाबा तुरुन्तै राय दिनु हुन्छ— यस्तो होइन, यस्तो गर। तिम्रो सारा आधार यादमा छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले ज्ञान त धेरै राम्रो दिन्छन्, कसैलाई खुशी पनि पार्छन् तर योग छँदै छैन। बाबालाई याद गर्नु छ। यो कुरा बुझेर पनि भुल्छन्, यसमा नै मेहनत छ। बानी पन्यो भने फेरि एरोप्लेन वा ट्रेनमा बसेर पनि आफ्नो धुन लागिहन्छ। भित्र खुशी पनि हुन्छ, हामी बाबाबाट भविष्यको राजकुमार-राजकुमारी बनिरहेका छौं। बिहान उठेर यस्ता बाबाको यादमा बस। फेरि थाक्छौ। ठीक छ, यादमा आराम गर। बाबाले युक्ति त बताउनु हुन्छ। हिँड्दा-डुल्दा याद गर्न सक्दैनौ भने बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ रातमा नेष्ठामा बस तब केही तिम्रो जम्मा हुन्छ। तर यो हठपूर्वक एक ठाउँमा बस्नु हठयोग हो। तिम्रो त सहज मार्ग हो। रोटी खाँदा पनि बाबालाई याद गर। हामी बाबाद्वारा विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। आफूसँग कुरा गरिराख, म यस पढाइबाट यो बन्छु। पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। तिम्रो विषय नै थोरै छन्। बाबाले कति थोरै सम्झाउनु हुन्छ, कुनै पनि कुरा बुझ्ने भने बाबासँग सोध। आफूलाई आत्मा सम्झनु छ। यो शरीर त ५ भूतहरूको हो। म शरीर हुँ, यस्तो भन्नु अर्थात् आफूलाई भूत सम्झनु हो। यो हो नै आसुरी दुनियाँ, त्यो हो दैवी दुनियाँ। यहाँ सबै देह-अभिमानी छन्। आफ्नो आत्मालाई कसैले पनि जान्दैनन्। सही र गलत त हुन्छ हैन ? हामी आत्मा अविनाशी हौं— यो सम्झनु ठीक हो। आफूलाई विनाशी शरीर सम्झनु गलत हो। देहको बडो अहंकार छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— देहलाई भुल, आत्म-अभिमानी बन। यसमा नै मेहनत छ। ८४ जन्म लिन्छौ, अब घरमा जानु छ। तिमीलाई नै सहज लाग्छ, तिम्रो नै ८४ हुन्छ। सूर्यवंशी देवता धर्मवालाको ८४ जन्म हुन्छ, ठीक गरेर लेख्नु पर्छ। बच्चाहरूले पढ्दै रहन्छन्, सुधार

२०७२ जेष्ठ १२ मंगलबार २६-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन भइरहन्छ। त्यस पढाइमा पनि नम्बरवार त हुन्छन् नि। कम पढे भने तलब पनि कम मिल्छ। अब तिमी बच्चाहरू बाबाको पासमा आएका छौ सच्चा-सच्चा नरबाट नारायण बन्ने अमरकथा सुन्न। यो मृत्युलोक अब खतम हुनु छ। हामीले अमरलोकमा जानु छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई यो चिन्ता लाग्नु पर्छ— हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान, पतितबाट पावन बन्नु छ। पतित-पावन बाबा सबै बच्चाहरूलाई एउटै युक्ति बताउनु हुन्छ— केवल भन्नुहुन्छ बाबालाई याद गर, चार्ट राख्यौ भने तिमीलाई धेरै खुशी हुन्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, दुनियाँ त घोर अन्धकारमा छन्। तिमीलाई अब ज्ञान (रोशनी) मिल्छ। तिमी त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी बनिरहेका छौ। धेरै यस्ता पनि मनुष्य छन्, भन्छन् ज्ञान त जहाँ-तहाँ मिल्छ, यो कुनै नयाँ कुरा होइन। अरे यो ज्ञान त कसैलाई पनि मिल्दैन। यदि त्यहाँ ज्ञान मिल्छ भने पनि गर्न त केही पनि गर्दैनन्। नरबाट नारायण बन्ने कसैले पुरुषार्थ गर्छन् र ? केही पनि गर्दैनन्। बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— बिहानको समय धेरै राम्रो हुन्छ। धेरै आनन्द आउँछ, शान्त हुन्छ, वायुमण्डल राम्रो रहन्छ। सबैभन्दा खराब वायुमण्डल रहन्छ— १० देखि १२ सम्म। यसैले बिहानको समय धेरै राम्रो हो। राति छिट्टै सुत फेरि २-३ बजे उठ। आरामसँग बस। बाबासँग कुरा गर। विश्वको इतिहास-भूगोल याद गर। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— ममा ज्ञान छ नि, रचयिता र रचनाको। म तिमीलाई टीचर बनेर पढाउँछु। तिमी आत्मा बाबालाई याद गर्दै रहन्छौ। भारतवर्षको प्राचीन योग प्रख्यात छ। योग कोसँग ? यो पनि लेख्नुपर्छ। आत्माको परमात्मासँग योग अर्थात् याद। तिमी बच्चाहरू अब जान्दछौ— हामी अलराउण्डर हौं, पूरा ८४ जन्म लिन्छौं। यहाँ ब्राह्मण कुलका नै आउँछन्। हामी ब्राह्मण हौं। अहिले हामी देवता बन्नेवाला हौं। सरस्वती पनि बच्ची (छोरी) हुन् नि। म बुढो हुँ तर पनि धेरै खुशी हुन्छ, अब म शरीर छोडेर फेरि गएर राजाको घरमा जन्म लिन्छु। म पढिरहेको छु। फेरि सुनको चम्चा मुखमा हुन्छ (गोल्डन स्पून इन माउथ)। तिमी सबैको यो लक्ष्य-उद्देश्य हो। खुशी किन हुँदैन ? मनुष्यहरूले के-के कुरा बोल्दै रहन्छन्। तिम्रो खुशी किन कम हुन्छ ? बाबालाई याद नै गर्दैनौ भने नरबाट नारायण कसरी बन्छौ ? उच्च बन्नु पर्छ नि। यस्तो पुरुषार्थ गरेर देखाऊ, अलमल किन हुन्छौ ? निराश किन हुन्छौ ? सबै राजा कहाँ बन्छन् र ! यो ख्याल आयो अर्थात् फेल भयो। स्कूलमा कानून (वैरिस्टरी), इन्जिनियरिङ आदि पढ्छन्। के यस्तो भन्छन् सबै वकिल कहाँ बन्छन् र ! पढेनन् भने फेल हुन्छन्। १९१०८ को सारा माला छ। सबैभन्दा पहिला को आउँछन् ? जति जसले पुरुषार्थ गर्छन्। एक-अर्कोभन्दा तीब्र पुरुषार्थ गर्छन् नि। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— अब हामी यो पुरानो शरीर छोडेर घरमा जानु छ। यो पनि याद रह्यो भने पनि पुरुषार्थ तीब्र हुन्छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनु पर्छ— सर्वका मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता हुनुहुन्छ नै एक बाबा। आज दुनियाँमा यति करोडौं मनुष्य छन्। तिमी ९ लाख हुन्छौ। त्यो पनि करिव भनिन्छ। सत्ययुगमा अरू कति होलान्। राजाईमा केही मनुष्य त चाहिन्छ नि। यो राजाई स्थापना भइरहेको छ। बुद्धिले भन्दछ— सत्ययुगमा धेरै सानो वृक्ष हुन्छ, सुन्दर। नाम नै हो स्वर्ग प्याराडाइज। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा सारा चक्र घुमिरहन्छ। यो पनि सधैं घुमिरह्यो भने त्यो पनि राम्रो।

यो खोकी आदि हुन्छ, यो कर्म भोग हो, यो पुरानो शरीर (जुत्ता) हो। नयाँ त यहाँ मिल्दैन। मैले पुनर्जन्म त लिन्नँ। न कुनै गर्भमा जान्छु। म त साधारण तनमा प्रवेश गर्छु। वानप्रस्थ अवस्था छ, अब वाणीभन्दा पर शान्तिधाम जानु छ। जसरी रातबाट दिन, दिनबाट रात अवश्य हुन्छ, त्यस्तै पुरानो दुनियाँ अवश्य विनाश हुनु छ। यो संगमयुग अवश्य पूरा भएर फेरि सत्ययुग आउँछ। बच्चाहरूले

२०७२ जेष्ठ १२ मंगलबार २६-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन यादको यात्रामा धेरै ध्यान दिनु छ, जो अहिले धेरै कम छ, त्यसैले बाबा बच्चा भन्नुहुन्छ। बचपना देखाउँछन्। भन्छन् बाबालाई याद गर्न सक्दैन, त्यसैले बच्चा भनिन्छ नि। तिमी साना बच्चा हो, बाबालाई भुल्छौ ! परमप्रिय बाबा, टीचर, गुरु आधा कल्पका अति प्यारा, उहाँलाई भुल्छौ ! आधाकल्प दुःखमा तिमी उहाँलाई याद गर्दै आयौ। हे भगवान् ! आत्माले शरीरद्वारा भन्छ नि। अहिले म आएको छु, राम्ररी याद गर। धेरैलाई बाटो बताऊ। पछि गएर धेरै वृद्धि हुँदै जान्छ। धर्मको वृद्धि त हुन्छ नि। अरबिन्द घोषको उदाहरण। आज उनका कति सेन्टरहरू छन्। अहिले तिमी जान्दछौ— त्यो सबै हो भक्तिमार्ग। अब तिमीलाई ज्ञान मिल्छ। पुरुषोत्तम बन्ने यो ज्ञान हो। तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ। बाबा आएर सबै मैला कपडाहरूलाई सफा गर्नु हुन्छ। उहाँको नै महिमा हो। मुख्य हो याद। ज्ञान त धेरै सजिलो छ। मुरली पढेर सुनाऊ। याद गरिराख। याद गर्दा-गर्दा आत्मा पवित्र हुन्छ। पेट्रोल भरिदै जान्छ। फेरि यो भाग्छ। यसलाई शिवबाबाको बरियाँत भन, बच्चा भन। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु, काम चिताबाट उतारेर तिमीलाई अब योग चितामा बसाउँछु। योगबाट स्वास्थ्य, ज्ञानबाट धन मिल्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) लक्ष्य-उद्देश्यलाई सामुन्ने राखेर खुशीमा रहनु छ। कहिल्यै निराश बन्नु हुँदैन। यो कहिल्यै पनि ख्याल नआओस्— सबै कहाँ राजा बन्छन् र ! पुरुषार्थ गरेर उच्च पद प्राप्त गर्नु छ।
- २) परमप्रिय बाबालाई बडो प्यारले याद गर्नु छ, यसमा बच्चा बन्नु छैन। यादको लागि बिहानको समय राम्रो हुन्छ। आरामसँग शान्तिमा बसेर याद गर।

वरदानः— आफ्नो महत्त्व र कर्तव्यलाई जान्नेवाला सदा जागती ज्योति भव

तिमी बच्चाहरू जगका ज्योति हो, तिम्रो परिवर्तनबाट विश्वको परिवर्तन हुनु छ। यसैले बितेकोलाई बित्यो सम्भेर, आफ्नो महत्त्व वा कर्तव्यलाई जानेर सदा जागती ज्योति बन। तिमीले सेकेण्डमा स्व परिवर्तनबाट विश्व परिवर्तन गर्न सक्छौ। केवल अभ्यास गर— भर्खरै कर्मयोगी, भर्खरै कर्मातीत स्टेज। जसरी तिम्रो रचना कछुवाले सेकेण्डमा सबै अङ्ग समेट्छ। त्यस्तै तिमी मास्टर रचयिताले समेट्ने शक्तिको आधारबाट सेकेण्डमा सबै संकल्पलाई समाहित गरेर एक संकल्पमा स्थित होऊ।

स्लोगनः— लवलीन स्थितिको अनुभव गर्नको लागि स्मृति विस्मृतिको युद्ध समाप्त गर।